

ge sagen op set i lyset af forvaltningslovens regler. Er der bevidst begået fejl i sagsbehandlingen, bør dette følges op til sikring af retssikkerheden.

Mindretallet tager kraftigt afstand fra lovforslagets afsnit om telefon- og brevkontrol. Et tvangsfjernet barn, som i forvejen har været udsat for traumatiske oplevelser, bør ikke i situationen kunne stilles ringere end andre i forhold til retsplejelovens bestemmelser.

Endelig er det magtpåliggende for mindretallet, at der gøres mest muligt for, at tvangsfjernelser undgås gennem forebyggelse. Derfor understreges behovet for rådgivning og vejledning af både børn og forældre uden for den sociale forvaltnings regi. Fysisk bør sådan rådgivning finde sted adskilt fra forvaltningen under sikring af fuld anonymitet og uden notatpligt. Mindretallet ser derfor med tilfredshed på det af ministeren stillede ændringsforslag nr. 7, som mindretallet kan stemme for.

På denne baggrund har mindretallet sammen med Fremskridtspartiet stillet en række ændringsforslag. Vedrørende de stillede ændringsforslag i øvrigt vil mindretallet redegøre for sin stilling ved lovforslagets 2. behandling.

Et tredje mindretal (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og til de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Et fjerde mindretal (Kristeligt Folkepartis medlem af udvalget) vil stemme for de under nr. 9, 14 og 15 stillede ændringsforslag og vil redegøre for sin stilling til de øvrige ændringsforslag og til lovforslaget ved 2. behandling.

Mindretallet betragter familien som en helhed. Det er vigtigt, at det ved udformningen af lovgivningen og administrationen af den altid haves for øje, at den enkelte familie også bør bevares som en helhed. Mindretallet ønsker at præcisere, at børns og forældres retssikkerhed og retsbeskyttelse skal være størst mulig, hvis en familie får behov for støtte, eller hvis forholdene omkring et barn bliver så truende, at der må gribes til tvangsforanstaltninger. Det er derfor vigtigt, at den vejledning, der udarbejdes til loven, bliver meget præcis, så de, der skal træffe beslutninger efter loven, har så klare retningslinier, at urimelige handlinger over for familierne undgås, og således at børn og

forældre har mulighed for at forstå baggrunden for og formålet med de foranstaltninger, der sættes i værk.

Specielt skal det præciseres, at det ikke må overlades til den enkelte beslutningstager at fortolke, hvornår en foranstaltning er nødvendig. Selv om reglerne er strammet op i forhold til de gældende regler, finder mindretallet, at en yderligere opstramning er påkrævet.

Mindretallet finder bl.a., at det klart skal fremgå af vejledningen, hvornår der efter § 35, stk. 1, nr. 1, foreligger utilstrækkelig omsorg for eller behandling af barnet eller den unge, og hvad der kræves for, at der er åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade. Kun i ganske få tilfælde kan det efter mindretallets opfattelse komme på tale at afbryde forbindelsen mellem forældrene og barnet. Som eksempel kan nævnes den situation, hvor et barn på grund af indest ikke ønsker at se sine forældre. Der skal fastsættes regler om, at de sociale myndigheder i deres anmodning om politiets bistand skal redegøre for, hvorfor politiets medvirken anses for nødvendig, og de skal kunne anmode politiet om ikke at bære uniform.

Ændringsforslag

Til § 1

Af *socialministeren*, tiltrådt af et flertal (S, KF, V og SF):

1) I indledningen ændres »senest ændret ved lov nr. 947 af 27. december 1991« til: »ændret bl.a. ved § 4 i lov nr. 279 af 29. april 1992 og senest ved § 26 i lov nr. 352 af 14. maj 1992«.

Af et mindretal (FP og CD):

2) Nr. 2 og 3 udgår.

Af *socialministeren*, tiltrådt af et flertal (S, KF, V og SF):

3) I nr. 2 ændres i den indledende tekst »efter stk. 3« til: »efter stk. 6«, det foreslåede nye stykke betegnes stk. 7, og den angivne konsekvens affattes således:

»Stk. 7 bliver herefter stk. 8.«